

mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 1 | číslo 2 | červen 2017

10 Kč

Noc kostelů | 5
Večerní výlety do neznáma

S pokorou všechno konej | 10
ze setkáním jáhnů, kazatelů a pastoračních asistentů

Sociální dílo Královéhradecké diecéze | 11-13
Ararat | Ambra | Kabinet Trojzemí | Domov U Spasitele

ISSN 2570-5431

9 772570 543003

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Obsah

- ANKETA
- 3** Moje svědectví
POVINNÁ DÁVKA
POEZIE
- 5** Proti chaosu
- 5** Tmím se jak noc
NOC KOSTELŮ
- 5** Večerní výlety
do neznáma
CO ŘÍKÁJÍ
NAŠE ŘÁDY
- 7** Diecézní shromáždění
Z DĚNÍ V DIECÉZI
- 7** Co prožíváme
v Roce víry 2017
- 8** Kazatelský kurz
ROZHOVOR
- 8** Jak to vidím já
VZDĚLÁVÁNÍ
- 10** S pokorou všechno konej
SOCIÁLNÍ DÍLO
KRÁLOVÉHRADECKÉ
DIECÉZE
- 11** Představujeme
sociální komisi
- 12** Ararat
- 12** Ambra
- 13** Kabinet Trojzemí
- 13** Domov U Spasitele
PŘEDSTAVUJEME
NOVOU PUBLIKACI
- 14** Dr. Karel Farský - první
patriarcha Církve
československé (husitské)
NEJEN PRO DĚTI
- 15** Příběh o Jonášovi
KALENDÁRIUM
- 15** Někteří setkání
v Královéhradecké diecézi

Slovo úvodem

Vážení a milí,

otevíráte další číslo časopisu *Mosty Královéhradecké diecéze*, v nichž představujeme propojenost v našem společném zápase života víry. Najdete zde svědectví, obrazy osobní zkušenosti naděje, víry a lásky.

Mám za to, že slovo „obrazy“ vyjadřuje pestrost palety sdělení a lidské chuti, buď dané dílo přijmout, nebo odmítnout. Jakou váhu má tištěné slovo? Dětská odpověď může znít: „to podle toho, jak je kniha velká a těžká.“ V dětských očích časopis velkou váhu nemá a popravdě, nemá ji ani v očích nás dospělých. Jedná se vždy do jisté míry o „krátkodechou“ výpověď, kterou člověk na chvíli podrží v rukách, prolísta, odloží a jen málokdy se k ní vrací. V tom naše *Mosty* pochopitelně nejsou jiné, ale jsem přesvědčen, že společný zápas života víry je v mnohém nadčasový. Zápas života totiž nese v sobě úsilí o věčnost. Snažíme se přispívat k růstu Božího království mezi námi a v nás a k tomu je třeba se v církvi navracet. Obraz našich *Mostů* má mnoho vrstev a je uměleckým dílem ve smyslu odrazu naší společné snahy.

Každý z nás se sám za sebe snaží životem prospět ve službě Bohu. Byli jsme povoláni do společenství Církve československé husitské a jednotlivé přiblížení této služby mívá podobu neumělé skici. Časopis *Mosty* nechce a ani neumí podat dokonalý obraz, ale chtěl by propojit vědomí o společné odpovědnosti.

V tomto čísle najdete vedle rozhovorů a přiblížení akcí v diecézi i představení naší Sociální komise, obraz o současném úsilí v této oblasti, také malý pohled do vzdělávání, který je nabízen našim laikům. Přeji Vám, milé sestry a milí bratři v Kristu, naším Pánem požehnané čtení *Mostů*. Pán s Vámi.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Nebeský Otče, děkujeme za to, že jsi nás povolal do služby ke konkrétním lidem a že v Církvi československé husitské nám dáváš společenství sester a bratří. Prosíme, ať obraz naší duchovní rodiny je znova a znova provanut Tvým Duchem, ať svědčí o Tobě ve všech „barvách“ života. Amen

Moje svědectví

Ptali jsme se lidí z náboženských obcí, co pro ně znamená křesťanská víra a jaký mají vztah k Bohu a Církvi československé husitské.

Bratr Milan Brož říká:

Milý bratře, trochu jsi mě, přiznám se, zaskočil. Původně jsem si myslel, že odpovědět bude snadné, ale ono to zase tak úplně jednoduché není. Abych byl upřímný, nikdy jsem si takové otázky, jako „co pro mě znamená křesťanská víra“ nebo „jaký je můj vztah k CČSH“, nepoložil. Odpovědi bych mohl obšlehnout třeba z nějaké oficiální naukové normy a mít klid. Podkladů máme doma v knihovně spoustu. Jenže to by nebylo to pravé ořechové a vůči tobě poctivé.

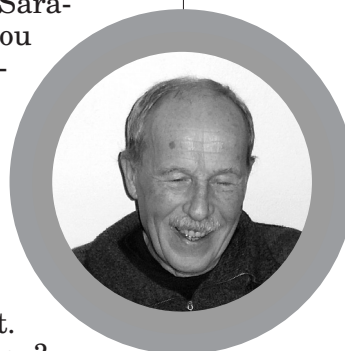
Se mnou se to má tak, že nejsem žádný teolog a už vůbec ne nějaký badatelský vědátor a tedy mě nic nepudí k tomu, abych se patlal v tom, proč, nač, k čemu atd. atd. Já prostě úplně a zcela jednoduše věřím. Nepřemýšlím o tom proč. Křesťanská víra je součástí mé identity. Je to v srdci, nikoli v hlavě. Jediný pevný bod ve vesmíru. Naprostá samozřejmost. Jako mi není divné, že jsem chlap a líbí se mi ženské. Dýchám a neuvědomuji si to. Při plavání to samé. Když řídím auto, šlapu spojku a řadím, činím tak naprosto bezděčně. A s tou mojí křesťanskou vírou je to stejné. Nedovedu si představit, že by tomu mohlo být jinak. Že bych například nebyl křesťanem a vyznával, nedej Bože, to v dnešní době od rána do večera mediálně přezvykované pseudonáboženství, které kdejaký mudrlant staví do jedné roviny s křesťanstvím či judaismem. Tvrdím zcela strážliv a přes svůj věk zcela při smyslech, že zde máme před sebou nikoliv náboženství, ale plnotučně lumpáckou ideologii.

V první řadě jsem křesťanem díky křtu, dále díky mamince, která mě naučila rozeznávat, co je skutečná hodnota a co je šunt,

a pravděpodobně i díky genetické výbavě zděděné po předcích, z nichž se možná někdo kdysi u Vídně řezal se Saracény za křesťanskou Evropu. Je to odpovědnost i prima pocit být členem dobrého „klubu“. Vlastně toho nad ostatní nejlepšího. Ne že ne. Líbí se mi tam, mohu každému jen doporučit. A uvažovat o přestupu? Ani náhodou!

Ptáš se, milý bratříčku, na můj vztah k Církvi československé husitské. Aby mohl člověk navázat vztah, musí se s nějakým objektem, hodným takového vztahu, nejprve seznámit. Aby se dalo mluvit o skutečném vztahu a nikoli o jednooční kratochvíli, musíme předmět onoho vztahu dobře poznat. Jen tak pro pořádek, hovoříme zde pochopitelně o něčem živém či živoucím. Nemluvíme například o lásce k chytrému telefonu nebo ledniče.

Od dob, kam až moje paměť sahá, jsem se cítil být velmi jemně a nenápadně přitahován k obecné Boží církvi. Zpočátku to bylo takové to zešerelé, voňavé tajemno starobylých plzeňských chrámů, které se mi jako dítěti přenáramně líbilo. A což teprve o Vánocích. To jsme museli s naším otcem nebo dědečkem, kteří se rok co rok přeochoťně vzdalovali z dosahu svých uhoněných a nervózních manželek, obejít všechny ty chvojím ozdobené jesličky. Na Boží hod jsme si dali repete. Jeden den tam dítě nebylo, a ejhle, ráno už leželo v jeslích. Zázrak. Jenom byl slyšet šepot, někdy však chrámovou lodí zaznělo plesnutí pohlavku. To kterási otcovská ruka upozorni-

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

2/2017

Ročník I

Registrace

MK ČR E 22824

ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání
2/1. 6. 2017

Kontakt

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccsh.cz
tel.: 778 520 955
www.ccshhk.cz

Redakční rada

Mgr. Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Mgr. Lada Kocourková
Mgr. Miroslava Mlýnková
Mgr. Pavel Pechanec
Mgr. Jana Pechancová
Mgr. Vladislav Pek
Mgr. David Smetana
Aleš Toman

Grafická úprava

Vojtěch Basl

Odpovědná redaktorka

Mgr. Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H. R. G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

la některého z nás kluků, že si nesundal čepici. Pociťoval jsem tenkrát jakousi směsici hluboké úcty a vzrušení. Když jsem velmi záhy začal číst, dostaly se mi do ruky Olbrachtovy nádherně ilustrované Biblické příběhy, pak přišel Durych, Karafiát a tak dále. Jako puberťák jsem četl třeba Hovory s TGM. Druhá polovina knihy byla tehdy ještě pro mne dost silný tabák. Bibli jsem zkoušel až po vojně, ale příznám se, moc mi to nešlo. Na náboženství jsem nikdy nechodil. Rozhodně nepocházím z takové té typické křesťanské, praktikující protestantské farářské rodiny. Takových jistě znáš v církvi několik. U nás se v matčině linii často připomínala starodávná českobratrská tradice. Předkové z této strany byli zemědělci a babička vypravovala, jak snad již od Bílé hory pomáhali lidem, kteří před perzekucí odcházeli do ciziny, ukrývali knihy a mešní předměty. V rodině se ovšem kromě Vánoc a Velikonoc takřka neprovozovalo. Dali nás děti v duchu tradice pokřtít a tím to zvadlo. Byla nám ovšem vštěpována úcta ke všemu, co s křesťanstvím souvisí, ale spíše, abych tak řekl, v rovině kulturně historické. Asi je to moje vzpomínání trochu dlouhé, však jsem také potřeboval na rozdíl od tebe i jiných bratrů a sester celá

desetiletí k tomu, abych změnil své dosud formální křesťanství a jakousi latentní víru ve víru autentickou.

Proč se tak stalo až po mém setkání s CČSH, tak to si, prosím pěkně, vyříd' s naším Pánem. Asi už měl toho bezprizorního hříšníka plné zuby a řekl si, že je na čase, aby se chlapec usadil a zakotvil v nějakém konkrétním přístavu křesťanského společenství.

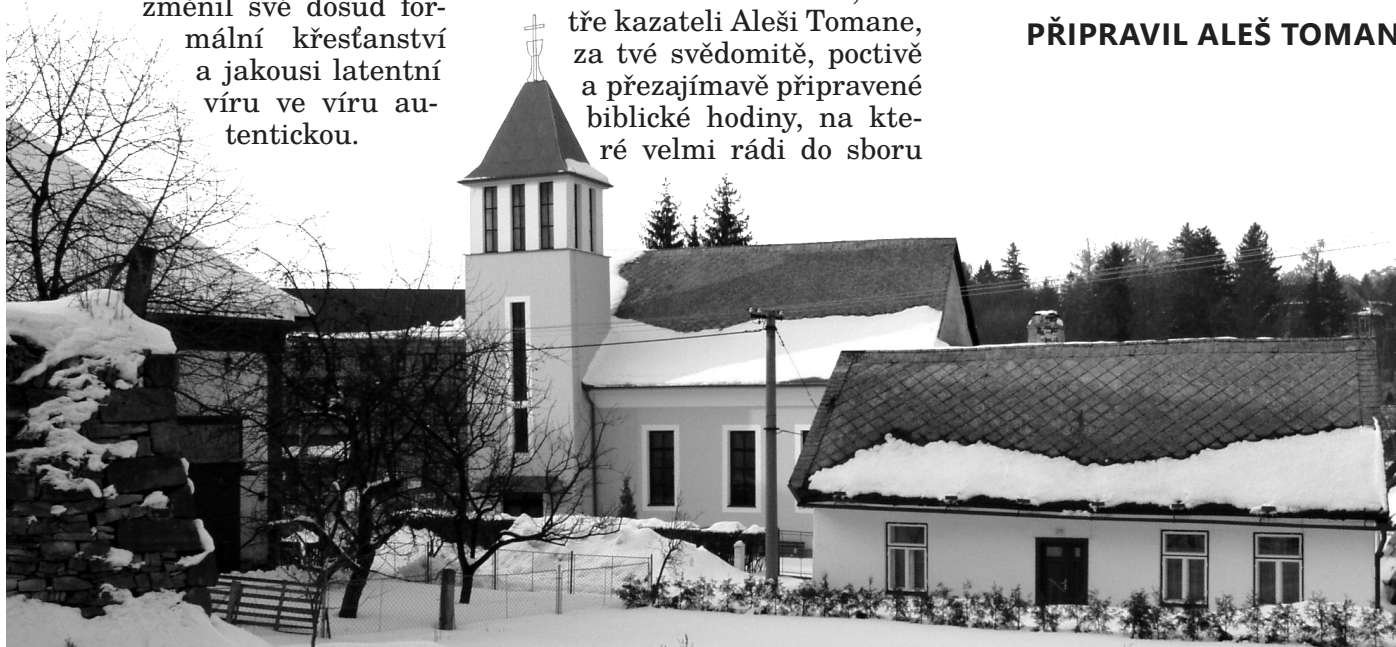
Pán Bůh nás všechny moc dobře zná. Ví, jak se na některé ptáčky musí, a proto mi poslal naproti laskavého člověka, vtipného, dobrého chlapa s pohnutými životními osudy. Rozhodně nikoliv suchara, faráře Erwina Kukuczku. Především díky jemu jsem se stal „čechoslováckým“ husitou. Díky jeho nezaměnitelnému provedení jsem poznal nádhernou liturgii, kterou oslavujeme Boha a našeho Pána v Ježíši Kristu. Dnes mohu říkat, že v naší církvi jsou báječní lidé, které mám skutečně rád a vážím si jich. Jsou u nás, stejně jako u jiných běžných lidských společenství tvorové, kvůli kterým by občas našinec mého typu s chutí vyskočil z kůže. Ale protože i oni jsou bratry a sestrami, mám je též rád a tu svoji starou kůži si snad ještě nějaký čas s pomocí Boží ponechám. Velmi bych si vyčítal, kdybych nevyužil této příležitosti a nevyjádřil vděk jmenovitě ještě jednomu spolubratru ve víře. Nejsme sice na divadle, ale já ti hodně nahlas tleskám, bratře kazateli Aleši Tomane, za tvé svědomitě, poctivě a přezajímavě připravené biblické hodiny, na které velmi rádi do sboru

chodíme. Sice jsi zatím ještě studentem, ale i přes své mládí jsi již teď naším skutečným učitelem. Prohlašuji veřejně, že obdivuji tvoji pevnou víru, která může být vzorem pro mnohé „takykřesťany“.

Můj vztah k církvi je velmi osobní, a tedy mi též leží na srdci, co s ní jednou bude. Občas zaslechnu nářky nad tím, že vymíráme a mladí se zrovna moc nehrnou. Povolání mudrů nad problémem, jak zaujmout. Ale vždyť ten recept máme rovnou v názvu. Stydíme se snad za ten národní kontext vzniku církve a bojíme se, že nás bude nějaký, s odpuštěním pitomec, obviňovat z nacionalismu? „Multikulti“ nechme s klidnou duší páteru Halíkovi a prodávejme přece to, čím se od ostatních církví lišíme. Konfekce je na zdejšímu trhu kolem dokola dost a dost. Naši otcové zakladatelé provedli kdysi v roce 1920 čin rozhodně revoluční a věřili, že na jejich straně je pravda. Podezírat Mistra Jana či Jeronýma z ustrašenosti? Tvrdím, že kdyby se oba vyděšeně drželi při zdi jako mnozí z nás, nikdy by je v Kostnici neupálili, zůstali by neznámými a jméno jednoho z nich by se ani omylem neocitlo v názvu naší církve.

Bratr Milan Brož – pracoval jako automechanik a jeho celoživotní vášní je muzika.

PŘIPRAVIL ALEŠ TOMAN

Proti chaosu

Chaosu Bůh stavěl hráz,
na tu hráz postavil nás;
takže jsou z nás hrázní...
Co když hrázní blázní?

To potom bez patosu
dláždí cestu chaosu.

Bůh však chaosu dal hráz:
Je jí Kristus. A je v nás!

VLADISLAV PEK

*(ze sbírky *Spanilá jízda*)*

Tmím se jak noc

Tmím se jak noc jež temní se
mřu jako den když se sklání
pláču jak plamen bez svíce
jak láska bez dotýkání

Zahradou v tichu předjitřným
než rozsvítí zpěvem ptáci
projdu až k hrobu i když vím
že ten nic nenavrací

Jitřenka zmlkla v úžasu
a není to ranní záře
někdo tu ke mně přichází
ve svitu vlastní tváře

Neboj se neboj Marie
já zavolám tě jménem
a moje jméno navždycky
už stalo se tvým věnem

JANA WIENEROVÁ

*(ze sbírky *Krajinou pod slovy*)*

Večerní výlety do neznáma

noc kostelů

Noc kostelů je každoročně pořádaná akce, která má umožnit široké veřejnosti nezávazné přiblížení se a setkání s křesťanstvím. V jejím rámci jsou ve večerních a nočních hodinách zpřístupněny některé kostely různých křesťanských církví, ve kterých se zdarma konají koncerty, komentované prohlídky, workshopy, divadelní představení atd.

Dnes je Noc kostelů již mezinárodní záležitostí. Začala v roce 2001 v Německu, od roku 2005 se rozšířila v Rakousku a v roce 2009 překročila hranice České republiky. Koná se i na Slovensku, v Nizozemí, Estonsku a Lotyšsku. Její termín byl letos stanoven na pátek 9. června 2017. Již nyní se její program připravuje ve více než 900 kostelech a modlitebnách naší republiky, takže do stanoveného termínu nejspíš jejich počet opět překročí tisícovku. Účastní se jí i mnohé naše sbory, a jestliže ten váš zatím váhá, chtěl bych vás tímto článkem povzbudit k účasti. Noc kostelů je určena pro nejširší veřejnost a jejím cílem je vytvořit „nízkoprahovou“ nabídku k setkání pro lidi, kteří stojí mimo církve či na jejím

Noc kostelů ve Sboru Dr. Karla Farského v Semilech

Zvonění na zvon při Noci kostelů
v Žižkově sboru v Červeném Kostelci

okraji. Nejde jen o pozvání všech lidí dobré vůle k objevování křesťanských výtvarných a architektonických pokladů, nejde jen o setkání s kreativitou minulých stavitelů chrámů, ale také těch, kdo je dnes obývají a chtějí se podělit o svou víru, o svůj život a o své osobní obdarování a dovednosti. Tím, že to, co jsme sami přijali darem, otevřeme a nabídneme druhým, jsme nakonec obdarováni i my sami. Takovou zkušenost jsme udělali v hradeckém Sboru kněze Ambrože a takovou máme i nyní v Husově sboru v Litomyšli. Věřím, že takovou zkušenost mají i v ostatních sborech a kostelech, které se již při Noci kostelů otevřely, a věřím, že čeká i na vás, kteří své sbory teprve otevřete a nenecháte v tom bratra faráře či sestru farářku samotné.

Vedle určitého vlastního probuzení však s sebou Noc kostelů přináší i možnost ekumenické spolupráce místních křesťanských církví. Její program je možné společně zahájit a uzpůsobit tak, aby si jeho hlavní body nekonkurovaly, ale na sebe navazovaly. Osvědčilo se nám také zapojení rodin s dětmi, pro které připravujeme ve všech našich sedmi litomyšlských kostelech soutěž, při které plní určité úkoly. Výborně se k tomu hodí omalovánky s úkoly, které vydala naše církev. Předloni se

tak děti seznámily s životem M. Jana Husa, vloni s M. Jeronýmem Pražským a letos při pětistém výročí reformace na ně čeká Martin Luther.

A v neposlední řadě dává Noc kostelů vám, kteří do ní ještě nejste sami někde aktivně zapojeni, možnost vyjet si na večerní výlet do nějakého vám neznámého zajímavého kostela, anebo na zkušenou a pro inspiraci do některého ze sousedních sborů. A tak možná s některými z vás na shledanou v Husově sboru v Litomyšli v pátek večer 9. června 2017!

ŠTĚPÁN KLÁSEK

Náboženské obce, které v letošním roce Noci kostelů otevřou sbor návštěvníkům:
Broumov, Čáslav, Česká Lípa, Česká Skalice, Česká Třebová, Dvůr Králové n. L., Frýdlant, Heřmanův Městec, Hořice, Hradec Králové, Hrádek n. Nisou, Chlumecko n. Cidlinou, Chrudim, Jablonec n. Nisou, Jenišovice, Lomnice n. Popelkou, Nová Paka, Nový Bydžov, Nový Bor, Přelouč, Přepere, Rychnov n. Kněžnou, Semily, Úpice, Vysoké Mýto, Žamberk.

Minizvonohra ve Sboru kněze Ambrože
v Hradci Králové

Diecézní shromáždění

Diecézní shromáždění (dále jen DS) je vrcholným orgánem té které diecéze ČČSH. Je svoláváno minimálně jednou ročně, ale v případě potřeby může být svoláváno i vícekrát. O tom, kdo a jak svolává DS, se můžeme dočíst v Ústavě ČČSH a v organizačním řádu. Není zde cílem rozebírat extrémní situace, spíše se zaměříme na náboženské obce, jichž se DS také týká.

Každá náboženská obec totiž vysílá na DS své zástupce. Jsou to jednak všichni duchovní ustanovení v náboženské obci – farář, další duchovní, jáhen (pozor, musí být v náboženské obci USTANOVEN, ne do ní jen pravidelně zajíždět) a dále delegáti z řad laiků.

Každá náboženská obec vyšle jednoho delegáta (obce nad tisíc členů i dva). Tento delegát je zvolen na posledním řádném shromáždění náboženské obce a spolu s ním je zvolen náhradník. Může jím být předseda rady starších, může jím být pastorační

asistent, ale může jím být i kdokoliv jiný z matriky náboženské obce, pokud je plnoletý a nepozbyl práva výkonu tohoto poslání.

Důležité je, že pro zvolené delegáty je účast na DS **POVINNÁ!** Lze se omluvit, pak by za delegáta měl přijet jeho náhradník.

Jak má delegát na DS hlasovat? Podle svého vědomí a svědomí. Je-li na DS vyslán náboženskou obcí, předpokládá se, že bude hlasovat v souladu s názory většiny členů této náboženské obce.

A že se Vám poslední DS nelíbilo? Úřední jednání není k tomu, aby se líbilo, ale aby plnilo úkoly jemu svěřené. Pokud chceme, aby se nám líbilo na akcích, kde jsou více méně stejní lidé, jezdíme na celodiecézní akce, kde se nemusí hlasovat o rozpočtu, o investicích a dalších ne zcela příjemných věcech. Naše diecéze těchto možností nabízí celkem dost.

VLADISLAV PEK

z dění v diecézi

Co prožíváme v Roce víry 2017

Další část roku uběhla jako voda. Každý z nás jsme zažili mnoho okamžiků, které se pomalu vytrácejí z mysli. Příkládáme malé ohlédnutí za událostmi, které jsme v diecézi mohli sdílet společně.

Eutanazie není příliš jednoduché a veselé téma, právě proto se nad ním vznášá mnoho otázek, které s přehledem zodpovídal při únorové diecézní katedře bratr farář Rokyta. Jana Amose Komenského jsme si připomněli s jáhny, kazateli a pastoračními asistenty naší diecéze v den výročí jeho 425. narozenin. Seminář, při kterém každý z nich svým obdarováním přinesl kolegům malý vhled do svých zájmů a poslání, které provází jejich službu, byl zároveň i workshopem nápadů.

Hlavním motivem tohoto roku je víra. A tak Rok VÍRY 2017 se nemohl obejít bez duchovní obnovy. V březnu jsme proto zavítali na čtyři dlouhé dny do tichých cel broumovského kláštera, kde nás duchovně „obnovoval a nabíjel“ svou pokorou a obyčejným lidstvem skvělý člověk, salesiánský

kněz Ladislav Heryán.

Pondělí před Velikonocemi naši duchovní prožili společný den při obnově svých duchovenských slibů. Boží přítomnost při setkání podtrhl po dlouhé zimě krásný slunečný den a malá chvíle zastavení v životě byla příjemným vydechnutím pro všechny zúčastněné. Duben se nesl také v přípravách významného výročí našeho prvního patriarchy. Ve

Škodějově byl položen základní kámen lesní kaple Dr. Karla Farského, jež bude slavnostně uvedena při Diecézním dni, který proběhne 17. 6. 2017 ve Škodějově a ve Vysokém nad Jizerou. Také poslední diecézní katedra tohoto pololetí přinesla bližší vhled do života a díla Dr. Karla Farského. O Víře, svobodě, zodpovědnosti přednášeli v Hradci Králové Doc. ThDr. Jiří Vogel, Th.D. a ThDr. Martin Chádima, Th.D.

První květnový den jsme v Hradci spojili s uvedením další pětilicové koncertní zvonohry, která v budoucnu bude umístěna ve věži Sboru kněze Ambrože. Na malou zvonohru, kterou již ve sboru máme instalovanou, také zahrál carillonér Radek Rejšek. V současné době tedy je již odlito 35 zvonů z padesáti a my věříme, že naši dárci nám zůstanou stále tak nakloněni jako doposud, dalšího uvedení zvonů se dočkáme již na podzim ještě tohoto roku.

JANA PECHANCOVÁ

Kazatelský kurz

Za ta léta, co naše diecéze připravuje kazatelský kurz, prošly semináři desítky studentů. Někteří kurz dokončili (mezi nimi kdysi i autor tohoto článku), někteří se bohužel vytratili. Jaký byl podnět nás všech, kteří jsme se přihlásili ke studiu? Co účastník – to jiná odpověď. Každý z nás v sobě nese jiný životní příběh. Proto ani nemůžeme vědět, jak se odvine příběh života současných kurzistů.

Letošní rok studiem procházelo 13 studentů. Trávili jsme společně šest sobotních dnů. Tři přednášky s bratrem farářem Rokytou, který výtečně přednášel o církevních dějinách a další tři soboty jsme se zaposlouchali do dramatických příběhů Starého zákona v podání bratra faráře Aleše Jalušky. V sobotu 27. května pro studenty končí jejich první akademický rok studia kazatelského kurzu a čekají je zkoušky. A tak i když v zasedací síni diecézní rady při přednáškách zněl mnohokrát uvolněný smích,

v květnu, jak už to při zkouškách bývá, může lehce úsměv „zamrznout“..., ale jen na chvíli.

Jsmo velmi rádi za to a cítíme, jak se současná „parta“ schází ráda a že si ze setkání odnáší s sebou na cestu života, jak větší hloubku vědomostí, tak i možného prožitku ve vztahu k Bohu a naší církvi. V diecézi víme, že Kazatelský kurz je velkou možností služby pro církve samu i pro jednotlivce.

Doufám, že náš Kazatelský kurz přinese „stonásobný užitek“, jako je tomu v Ježíšově podobenství (Lukáš 8, 8) a modlím se za to spolu s Vámi.

PAVEL PECHANEC

Další semestr začíná 7. října 2017, pokud uvažujete o studiu, je možné přihlášku stáhnout na <http://www.cshhk.cz/category/kazatelsky-kurz/>

Jak to vidím já

rozhovor

Nejstarší studentkou kazatelského kurzu je sestra Květa Sochorová z Náboženské obce v Jablonci nad Nisou. Rozhovor s ní vedla její sestra farářka Miroslava Mlýnková.

Proč jste se rozhodla ke studiu?

Rozhodla jsem se proto, že mne to táhlo k uskutečnění... Účast na vzdělávání mi dává naplnění života a sílu. Nemohu to tak dobře vyjádřit slovy, prostě mne to přitahovalo k učení.

Jakou máte předchozí zkušenost?

Na kazatelském kurzu jsem poprvé. Pěknou zkušenost mám po celý život z různých setkání církve. Ráda jezdím na shromáždění vikariátní, diecézní. Obohacuje mne to. Diecézní den ve Škodějově, v Čáslavi. Na tyto akce se mnou jezdí i mé dvě pravnučky a jim se tam také moc líbí. V Čáslavi jsem zakoupila knihu od M. Chadimy o Jeronýmu Praž-

ském, autor sám mi ji podepsal. A starší pravnučka, čtrnáctiletá knihu čte a už ji má ze tří čtvrtin přečtenou. Doma si já často listuji knihou 90 let ČČSH. Za působení bratra faráře Dlattly v Jablonci nad Nisou jsem ráda se svými dětmi jezdila společným autobusem na zájezdy do Škodějova. Tam po slavnostních bohoslužbách jsem se setkala se svou tetičkou, která tam také přijela z Jičína, bylo to krásné... V posledních letech na mne velmi zapůsobil při slavnostní bohoslužbě ve Vysokém nad Jizerou průvod s prapory, když vcházel do sboru. Vše bylo také slavnostní a důstojné. V Čáslavi 2016 bylo krásné vystoupení mladých lidí z Brna s muzikálem Jesus Christ Superstar, byl to silný dojem společně s bohoslužbami a dalšími akcemi.

Sestro, odkud pocházíte a jaké jste měla povolání?

Dětství jsem prožila v Liberci, tam jsem pracovala v čokoládov-

ně a po s v a t b ě jsem se odstěhovala do Jablonce, kde žiji doposud. Do jablonckého sboru mne přivedla sestra Hetfleischová, naše sousedka. Bylo to za působení bratra faráře Čepka, který právě sloužil pobožnost k uctění památky M. J. Husa.

Letos to bude 40 let, co pracuji – nyní už jen brigádně, jako uvaďčka v kině Radnice. Je to práce s lidmi a mezi lidmi.

V dětství mne v Liberci ve škole učil náboženství bratr farář Kocián a pak bratr Klásek starší. Tatínek bývalého bratra biskupa. K první Večeři Páně jsem přistoupila v květnu 1948 ve sboru v Liberci. Naším katechetou byl bratr Štěpán Kotek. Když mi bylo asi 11 let, byly ve škole hodiny náboženství zaká-

zány – za minulého režimu. Jednu dobu jsme se tam museli učit v šatně a katolíci mohli ve třídě. Učil nás bratr Kocián a ten jednou řekl, že přejdeme do nedělní školy. Tak jsme s kamarádkami každou neděli chodily pěšky z okrajové čtvrti Liberce na faru na náboženství.

Také si vzpomínám, že jsem tenkrát v pololetí ve škole v Liberci na vysvědčení dostala dvojku z chování. Protože jsem jednou na hodině katolického náboženství přerušila pana faráře, který hovořil o M. J. Husovi jako o kacíři.

Jak jste se ocitla na náboženství katolické církve?

Děti ve škole, které měly volnou hodinu, mohly sedět ve třídě vzadu a nesmely vyrušovat. A já jsem tu hodinu vyrušovala. Nevydržela jsem to a vykřikla jsem, že Hus nebyl žádný kacíř, ale reformátor a že se zasadil na Karlově univerzitě o změnu počtu hlasů pro české profesory. Potom si ten kněz stěžoval u vedení školy, a tak mi byla udělena dvojka z chování. Ze začátku jsem brečela, že si o mně mysleli, že jsem nevychovaná, a já se při tom zastala M. J. Husa. Pak mi

to nevadilo, musela jsem to říct, cítila jsem to jako pomluvu proti němu.

Také mi bylo tenkrát divné to, že se na jedné hodině ve škole učíme v dějepisu, že Hus byl reformátor a na jiné hodině – náboženství, se říká něco protichůdného. Mamince ta dvojka z chování nevadila, ta byla našťastí na mé straně.

Za války jsme bydleli v Nové Pace. Také jsem si vzpomněla na jednu historku z hodiny náboženství, kam jsem docházela. Před Velikonocemi jsme měli vybarvit kraslice do příští hodiny, tak jsem to udělala. Mojí mamince to nedalo, a do těch kraslic namalovala housátka. Pan farář tenkrát řekl, ať mamince řeknu, že dostane jedničku... Během války pak tamější pan farář přišel o život v koncentračním táboře a já si dodnes pamatuji, jak jsem jako dítě vnímala silné zdrcení svého okolí, když jsme se dozvěděli tuto zprávu.

Opět se vrátíte ke kurzu. Co se Vám líbilo v uplynulém semestru kazatelského kurzu?

Víte, letos na jaře mi bude 80 let. Cení si toho, že smím studovat i v tomto věku. Chci si

procvičovat mysl a ještě se něco dozvědět. Chodím na přednášky, těším se tam, raduji se tam. Je tam atmosféra přátelství a cítím se jako doma. Líbí se mi, že se přivítáme, pak se pomodlíme. Pak si vždy zahrajeme nějakou hru vespolek, kterou vede bratr biskup a pěkně nás rozesměje. A začínáme poslouchat přednášku...

Jak pracujete s dřímotou, když na Vás přichází při vyučování?

Když na mne šla dřímota, přednášející pan Chadima to poznal, hned mi dal nějakou otázku, musela jsem odpovědět, a tím jsem se probírala. Také jsem se pod lavicí štípala do prstu, abych neusnula. Jinak se mi také líbí to, že s některými účastníky vzdělávání jedeme spolu vlakem domů, a tam si ještě popovídáme o svých dojmech z uplynulého dne. A doma mám o čem přemýšlet.

Děkuji Vám za rozhovor.

1. března sestra Květa spolu s kurzisty oslavila své významné životní jubileum. Přejeme jí hodně radosti, jejího příznačného elánu do života a sílu božího požehnání.

S pokorou všechno konej

Jeden z příspěvků ze setkáním jáhnů, kazatelů a pastoračních asistentů Královéhradecké diecéze.

Milé sestry a milí bratři,

chtěl bych vám přinést krátké svědectví o „vzdělávání v současnosti“, resp. chtěl bych říct pár slov o současném studiu a vzdělávání na HTF UK v Praze, kde dálkově studuji druhým rokem bakalářský program Husitská teologie. Přijměte prosím tento příspěvek jako takovou malou sondu do „dálkařovy duše“ a nejlépe bude, když si v úvodu tohoto zamyšlení ještě jednou připomeneme citát J. A. Komenského, který je i součástí pozvánky na naše dnešní setkání: *„Pokoru měj za základ všeho. Sám totiž nic nedokážeš, nedopřeje-li Ti to Bůh. A i kdybys dokázal, přivede Tě to k pýše a zatracení. Proto měj bázeň před Bohem a s pokorou všechno konej.“*

Význam a dosah Komenského slov „sám totiž nedokážeš nic, nedopřeje-li Ti to Bůh“ mě provází prakticky od samotného začátku studia, od první vyučovací hodiny. Když jsem na fakultu nastupoval, měl jsem různá očekávání. Některá se naplnila, jiná ne, ale pravdou je, že jsem rozhodně nečekal, že dálkové studium bude až tak hodně náročné. Ne že bych čekal, že to bude jednoduché, to vůbec ne, ale ta náročnost mě překvapila. Člověk si až tváří v tvář obsáhlému teologickému poznávání uvědomí, jak málo toho nejen o Pánu Bohu, ale vlastně i o světě jako takovém ví a jak moc se toho nikdy ani nedozví a co všechno se nenaučí...

Ale vezměme to pěkně popořádku. Rád bych vás nejdříve seznámil s některými těžkostmi dálkového studia, které by zde určitě pro vykreslení celého obrazu měly zaznít a potom se po-

díváme na pozitiva, která sice asi nepřevažují kvantitativně, kvalitativně ale dokáží nejen vykompenzovat těžkosti, ale snad je i ve výsledku předčit.

1) Když jdete studovat na teologickou fakultu, čekali byste, že vaši spolužáci budou převážně věřící lidé. Taky byste čekali „kupu husitů“. Ale pravda je taková, že v ročníku (začínalo nás přes 40) byste věřící křesťany spočítali sotva na prstech obou rukou a husity jen na jedné, a to ještě nevyužijete všechny prsty. Čekáte-li tedy společenství věřících spolužáků, se kterými ve volných chvílích povedete diskuzi o Bohu, víře a teologii, čekáte marně. Většina Vašich spolužáků jsou policisté, sociální pracovníci, různí úředníci – prostě lidé, kteří potřebují vysokoškolský titul a mylně se domnívali, že na teologii to bude nejsnadnější. Na druhou stranu je ale potřeba říct, že i mezi těmito lidmi najdete inspirativní osobnosti, se kterými se máte o čem bavit, takže tento bod neberte jako jednoznačně negativní, to bych v žádném případě nechtěl.

2) Část přednášek není vůbec uzpůsobena pro dálkové studium. Uvedu příklad – předmět se vyučuje každý pátek, ale vy jedete do školy každých 14 dní. Jste tedy pouze na každé druhé přednášce. Studovat máte z literatury. Ale ta je bohužel často buď k nesehnání, nebo v cizím jazyce.

3) Když jsme u těch jazyků... Studovat dálkově povinné tři jazyky (hebrejšтина, latina, řečtina), navíc mrtvé, tedy takové, že vám s nimi ve vašem okolí nikdo nepomůže, je nesmírně náročné. Naprostá většina studentů, kte-

rá ukončí studium, tak učiní kvůli nezvládnutým jazykům.

4) Samostatnou kapitolou je pak zkouškové období, kdy nikoho moc nezajímá, že na osmou hodinu se do Prahy a ještě k tomu přímo na fakultu těžko dostáváte, když dojždíte 160 km a jste odkázáni na České dráhy, které obzvlášť v období jarních oprav tratí jedou na čas spíš jen vzácně. A taky je tu ekonomický rozměr. Většinou se vám nepodaří mít víc jak jednu zkoušku v jednom dni, což se ve výsledku hodně prodraží.

Doufám, že jsem případné zájemce o studium moc nevystrašil. Raději se teď pojďme podívat na pozitiva studia. Největším a hlavním přínosem je určitě veliké množství kvalitních odborných informací, které se člověk dozví a díky nimž si rozšíří obzory nejen v teologii, ale i disciplínách příbuzných. Už Komenský učil, že obory poznání by mezi sebou měly spolupracovat, aby bylo naše vzdělávání komplexní. Navíc většina vyučujících, a to je velké pozitivum, přednáší zajímavě a poutavě, takže vás do svého oboru dokáží vtáhnout a nadchnout pro něj. Často si říkám, že musí být krásné, když máte na studium čas, můžete do školy chodit denně a vybírat si z bohaté nabídky nejrůznějších kurzů a přednášek, které jsou na HTF k dispozici a do jednotlivých oborů se pak naplno ponořit a propátrat jejich hlubiny. Jako dálkaři k tomuto v podstatě jen přivoníme, ale díky Bohu i za to. Vždyť právě jednou z hlavních

pedagogických myšlenek J. A. Komenského bylo, že by se měl člověk systematicky a neustále vzdělávat. A pro koho jiného by to mělo platit víc, než pro nás, kteří máme druhým nejen z kazatelen něco vyprávět o životě.

Kdybych tedy měl naše (a mluvím hlavně za dálkaře) teologické vzdělávání v současnosti nějak shrnout, budu realista a řeknu vám, že cesta je to obtížná, plná nejrůznějších překážek

a vyžaduje veliké nasazení, ale stojí za to, protože člověku rozšiřuje obzory poznání. Navíc to, co člověk na fakultě nasaje, pak může dýchnout na lidi v obci a to je pro všechny jistě přínosné. Platí však, co jsem citoval na začátku, že: „sám totiž nic nedokážeš, nedopřeje-li Ti to Bůh“ – to si uvědomuju čím dál tím víc a nejenom v souvislosti se studiem, ale i při práci v církvi.

ALEŠ TOMAN

Aleš Toman (nar. 1986), ženatý, jeho manželka je učitelka a mají spolu dvě děti. Je absolventem Střední zdravotnické školy v Ústí nad Orlicí (2006), Teologického kazatelského kurzu v Hradci Králové (2011), student HTF. Nyní slouží jako kazatel v NO Žamberk a Česká Třebová. Aktivně se zapojuje v pomoci potřebným – zvláště pak čínským imigrantům. K jeho zálibám patří in line bruslení a kvalitní kinematografie.

sociální dílo Královéhradecké diecéze

Představujeme sociální komisi

Diakonická a sociální práce je nedílnou součástí působení církve v dnešním světě. Sociální komise se snaží podporovat toto úsilí na území naší Královéhradecké diecéze. Věnuje se aktuálním sociálním tématům dle požadavků diecéze a jejím cílem je napomáhat náboženským obcím a diakonickým střediskům. Inciovali a připravili jsme pro vás **podobu grantového programu na podporu diakonických a sociálních aktivit v naší diecézi**. Také **výroční cenu – poděkování Královéhradecké diecéze duchovním i laikům za práci pro naši církev**.

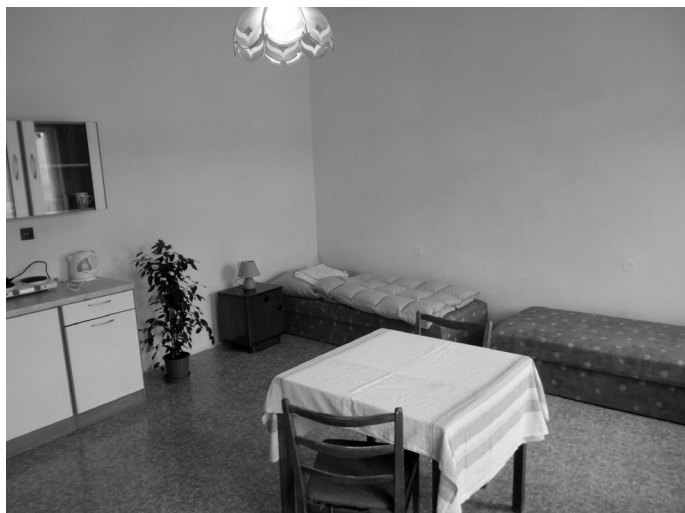
Budeme rádi, když se zapojíte do našich víceletých projektů v souvislosti s výročími naší církve:

- **Něžná síla žen** – motivační aktivity vedoucí k prezentaci i většímu zapojení žen do veřejného života (besedy, přednášky, setkání, workshopy, konference, školení).
- **Výroční pamětní kniha náboženských obcí, Husitské diakonie a jejich středisek** – časosběrný dokument (každá obec/středisko má cca. 5 stran, kde může popsat svůj aktuální stav, co se daří, připojit fotografie a například modlitbu nebo osobní vyznání a fotografie (elektronicky a v tištěné podobě), kniha poputuje z obce do obce podle daného plánu.
- **Husitská kuchařka** – osvědčené recepty pro různé příležitosti dle církevního roku doplněná o tradice k danému období a kapitolami k různým příležitostem: farní zahradní slavnost, den otevřených dveří, oběd pro biskupa, nejlepší koláč, atd. (v prvním stadiu v elektronické podobě, recepty podle daného vzoru s tipy a příběhy).

Na vaše podněty a spolupráci se těší členové komise: Kateřina Havelková, Lada Kocourková, Olga Líbalová, Hedvika Zimmermannová, za diecézi bratr biskup Pavel Pechanec a Jana Pechancová.

Ararat

Začátkem února jsme znovuotevřeli ubytovací zařízení Ararat v Úpici. Původní ubytovna zde sloužila od roku 1994 pod Diakonií Úpice, později Diakonií Broumov.

Začátkem roku 2017 jsme opravili koupelny, vymalovali, dokončili opravy pokojů a vybavili první a druhé patro: *Pokoje v prvním patře jsou dvoulůžkové, vybaveny kuchyňskou linkou, lednicí a nábytkem denní potřeby. V podkroví je jeden jednolůžkový pokoj, tři dvoulůžkové. Společná kuchyně je vždy pro dva pokoje. Sociální zařízení je společné. Celý objekt je vytápěn akumulacími kamny. Přízemí domu je zatím nevyužito, prostory čekají na rekonstrukci. V současné době přemýšlíme, zda je připravit jako bezbariérové, nebo jako samostatné byty, nebo dokončit v duchu celé budovy.*

V polovině února 2017 jsme za účasti pana starosty a místostarosty Úpice slavnostně „otevřeli dveře“ a přivítali první obyvatele. V současné době je zde, pod laskavým dohledem Jendy Ročka, pastoračního asistenta z Trutnova, ubytováno 14 osob z celkových 15 možných. Každý měsíc se někdo odstěhuje, někdo nový přibude, takže Ararat skutečně slouží jako záchytný bod pro lidi v nejistotě, a proto je také nutná úzká spolupráce se sociálními úřady. Ty naše zařízení vítají, protože stejně jako my, vidí nutnost pomoci bližním v nouzi.

V závěru děkujeme všem dárcům, kteří přispěli nábytkem, vybavením i těm, kteří přiložili ruku k dílu a zapojili se tím do zrození a života Araratu.

DAVID LÍBAL, SPRÁVCE BUDOV

Ambra

Ambra je Střediskem Husitské diakonie založeným Královéhradeckou diecézí. Jeho vlastním posláním jsou sociálně aktivizační služby pro děti, mládež, dospělé, seniory i osoby různými způsoby znevýhodněné a sociálně vyloučené.

Naše aktivity zatím směřují k činnostem ručních prací jako je šití, vyšívání, háčkování, pletení. 6. března 2017 jsme uspořádali Den otevřených dveří a slavnostní otevření šicí dílny. Proběhla také výtvarná dílnička, kde si zájemci mj. mohli vyzkoušet práci s nalepovacími fóliemi, které DS Ambra dostala darem. Prostory Ambry jsme od března začali využívat pro provoz veřejné (tzv. sdílené) šicí dílny, kde je možné využít pracovní místo i se šicím strojem. V dubnu se uskutečnily dvě menší kreativní dílny pro dospělé i děti s charitativní činností a v květnu pořádáme „Májové šití“ – dlouhodobý kurz šití pro začátečnický.

Naše středisko začalo spolupracovat s neziskovou organizací Dobrotety. Jejich hlavním cílem je pomáhat dětem a rodinám, které se ocitnou v těžké životní situaci a zajistit jim účinnou a přímou pomoc, zvláště pak se zaměřují na péči o maminku a její předčasně narozené miminko. Na počátku května s nimi plánujeme uspořádat charitativní šití Dobromiminek – usínáček pro nedonošená miminka.

V současné době náboženským obcím nabízíme liturgické textilie – pallu, korporál, obaly na stolu, kalich, zpěvníky, bible, stoly, také je možné šití na zakázku dle potřeb našich sborů a far.

Máme radost, že Ambra pomalu nabírá na síle a snad nejen náboženská obec v Hradci Králové, ale i královéhradecká veřejnost přijme toto místo, jako možnost dalšího komunitního života.

SYLVA PEKOVÁ

Kabinet Trojzemí

Středisko Husitské diakonie – Kabinet Trojzemí vznikl na faře v Hrádku nad Nisou na základě společných aktivit v rámci příhraničních projektů. Nejdříve jeho činnost zastřešovala Husitská diakonie a na konci roku 2016 získal svou právní subjektivitu. Vedle kreativních volnočasových aktivit pro děti, ženy i seniory se věnuje i přeshraniční činnosti s osobami s handicapem (setkání, workshopy, výlety, výstavy) a poradenství i konkrétní pomoci osobám v sociální nouzi. Výrobky přináší radost v podobě dárků dětem (šité hračky do nemocnice) i starším seniorům v náboženské obci a spolicích v regionu. Aktivně se zapojujeme i do života města přípravou vánočních výstav a interaktivních dílen během nejrůznějších slavností. Připojili jsme se k přípravám mezinárodní publikace – Sociální kompas pro osoby s handicapem. Dveře Kabinetu jsou otevřeny všem, kteří chtějí objevovat radost ze společenství a pomoci druhým.

HEDVIKA ZIMMERMANNOVÁ

Domov U Spasitele

Dnes vám ve zkratce přinášíme informace o Domově U Spasitele ve Frýdlantě v Čechách. Vše začalo těsně po sametové revoluci. Město Frýdlant převedlo na náboženskou obec CČSH budovu bývalé zvláštní školy s přáním, aby byl vybudován pěkný a důstojný domov pro staré a dospělé hendikepované spoluobčany.

Povedlo se! V roce 1993 se již začali ubytovávat první obyvatelé. V témže roce se začalo i s přístavbou. Domov potřeboval nejen zvýšit kapacitu, ale

především osobní výtah. V roce 1996 se celé zařízení stává bezbariérovým. Zajímavým projektem pro horké letní dny je „brouzdaliště“. Originální nápad obyvatel domova zaujal vyhlásovatelé výzvy a byl vybrán k realizaci. A tak nejen děti v mateřinkách, ale i obyvatelé DD mají možnost se v létě osvěžit.

A staví se dál a dál. Vybudována je dílna s keramickou pecí a ručním tkalcovským stavem. Dnes zde šikovní obyvatelé vyrábějí krásné a originální výrobky. Ty potěší všechny, kdo si je za symbolickou

cenu na trzích zakoupí. Chod terapeutické dílny zabezpečují dvě pracovnice, které pečují o veškerý volný čas obyvatel. Zajišťují kondiční a paměťové cvičení, čtení, zábavné akce i výlety do okolí. Na podzim jako každým rokem odjíždíme na týdenní dovolenou do Janských Lázní, kde spolu s obyvateli DO Justynka (Hronov) a dalšími sestrami a bratřími z náboženských obcí na akci „Babí léto“ čerpáme energii do všedních dnů.

V loňském roce se náš domov rozhodla podpořit nadace Preciosa. Vánoční andělé z Preciosy nám přinesli velkou podporu a čtyři nové polohovací postele s veškerým vybavením.

U Spasitele žije 45 obyvatel. Bydlí v jedno, dvou a třílůžkových pokojích. 24 hodin denně o ně pečují

je kolektiv 31 zaměstnanců pod vedením ředitelky Evy Crhové, která tuto funkci zastává od června 1995. Do domova dochází pravidelně lékaři i faráři, kteří poskytují péči o tělo i duši.

Henry Ford říká: „*Buď natolik statečný, abys dokázal přijmout cizí pomoc.*“ Pomáháme důstojně a aktivně žít seniorům, kteří nepotřebují nemocniční péči, ale doma je jejich situace neřešitelná. Nemohou.

OLGA LÍBALOVÁ

představujeme novou publikaci

Dr. Karel Farský – I. patriarcha Církve československé (husitské)

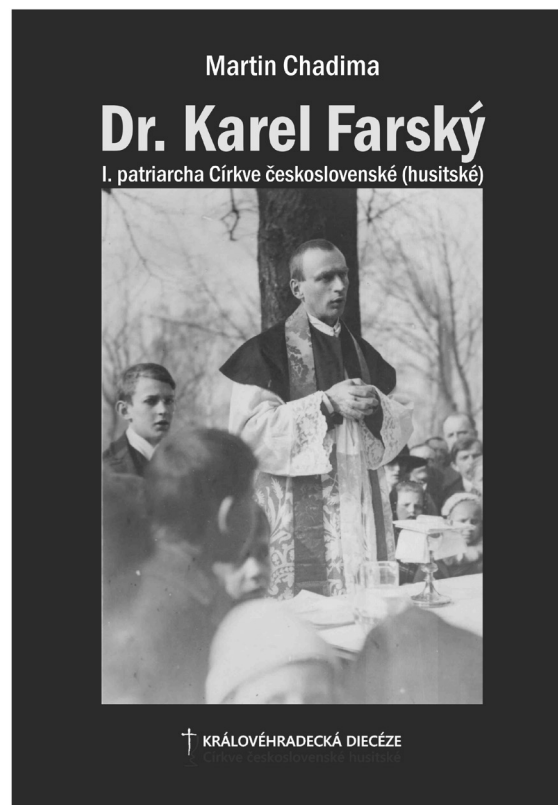
K 90. výročí od úmrtí našeho prvního patriarchy vydává Královéhradecká diecéze v edici H publikaci Martina Chadima Dr. Karel Farský – I. patriarcha Církve československé (husitské). Uvedení knihy. Monografie bude autorem uvedena při Dni Farského ve Vysokém nad Jizerou 17. 6. 2017, srdečně zveme.

Slovo autora:

Dr. Karel Farský se narodil v malé obci zvané Škodějov, která leží na předhůří Krkonoš. Život v horách byl tvrdý. Nehostinné podmínky a malá úrodnost kraje činily život místních obyvatel složitým a často i smutným a neperspektivním. Snad i proto chtěl malý Karel studovat. Smrt otce v době, kdy bylo Karlu Farskému sotva dvanáct let, málem vzala historii skvělého kněze, výtečného teologa i rozeného představitele radikálního katolického reformizmu. Laskavá finanční přízeň Karlova strýce Josefa, katolického kněze a kanovníka vyšehradského, však umožnila mladému muži teologická studia. Po nich následovala kněžská služba, sny o reformě katolické církve i první závažné spory. V jeho necelých čtyřiceti letech v roce 1920 byla založena nová církev, jíž se stal Karel Farský výrazným představitelem. Následovalo sedm nesmírně vyčerpávajících let, ale i krásné a nadějeplné práce ve prospěch nové křesťanské denominace. Byly to roky plné modliteb, setkávání a radostí, ale i odříkání, zápasů a zklamání. Když v červnu 1927 Karel Farský umírá v nedožitých čtyřiceti sedmi letech, zanechává za sebou církev

čítající několik set tisíc věřících, kolegium několika desítek duchovních a řadu oddaných spolupracovníků a přátel.

Karlu Farskému je věnována tato kniha. Je první monografií tohoto významného muže od roku 1989. Je poděkováním hluboce věřícímu knězi, biskupu, patriarchovi, od jehož úmrtí uplynulo v roce 2017 devadesát let.

nejen pro děti

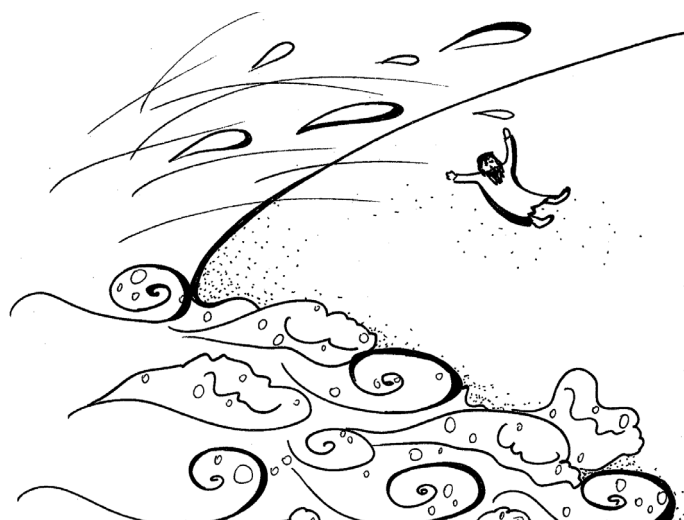
Příběh o Jonášovi

V osmisměrce najdi slova z příběhu o Jonášovi:

JONÁŠ, VELRYBA, MOŘE, NINIVE, KRÁL, LID,
BŮH, LOĎ, LODNÍCI, ZKÁZA, VLNY, BŘICHO,
BOUŘE, LOS.

Dokresli největšího savce.

E	O	H	C	I	Ř	B	R	A	N
Ř	L	Á	R	K	N	L	O	S	L
O	V	S	Y	N	L	V	S	O	G
M	C	G	A	Z	Á	K	Z	U	L
N	A	B	Y	R	L	E	V	B	O
C	E	Ř	U	O	B	F	R	Ď	D
L	B	J	O	N	Á	Š	O	N	N
Y	H	Ů	Z	W	P	L	T	G	Í
Q	S	W	H	Q	J	L	I	D	C
O	U	E	V	I	N	I	N	H	I

Vybráno z pracovních listů ke Starému zákonu – Jak to začalo?
Autor: Jana Pechancová, 2016.

Některá setkání v Královéhradecké diecézi:

kalendárium

- 26. 5.** Vernisáž interaktivní putovní výstavy Víra, naděje, láska, Hradec Králové
- 26. – 28. 5.** Diecézní setkání mládeže, Hradec Králové
- 5. – 7. 6.** Synoda duchovních, Turnov
- 9. 6.** Noc kostelů
- 17. 6.** Den Farského ve Škodějově a Vysokém nad Jizerou – Diecézní den
- 31. 7. – 11. 8.** letní tábor pardubického vikariátu, Vranice
- 17. - 29. 7.** Diecézní dětský tábor na Sedlčansku
- 29. 7. – 5. 8.** Tábor náchodského vikariátu
- 3. – 12. 8.** Putovní tábor mládeže po jižních Čechách
- 28. 8. – 1. 9.** Rychnovský minitábor
- 11. – 15. 9.** Babí léto, Janské Lázně

interaktivní
putovní
výstava

víra naděje láaska

*počátek, vývoj a současnost
Církve československé husitské*

*A tak zůstává
víra, naděje, láska –
ale největší z té trojice je láska.
(1 K 13, 13)*

26. května 2017

ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové

17.00 zahájení výstavy

17.30 koncert Vladimíra Václavka

18.30 Jak vypadám navenek a jaký jsem uvnitř?
psychoterapeuté Nikola Pechalová a Milan Novotný

MINISTERSTVO
KULTURY

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

*Podpořeno z Fondu rozvoje Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
a Ministerstvem kultury ČR.*